

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZKIEJ RADY NARODOWEJ W OLSZTYNIE

Olsztyn, 20 lutego 1951 Nr 4 Poz. 24 — 28

TREŚĆ:

24.

ROZPORZĄDZENIE PORZĄDKOWE DYREKTORA GDAŃSKIEGO URZĘDU MORSKIEGO

z 20 stycznia 1951 r.

o przepisach bezpieczeństwa przeciwpożarowego statków, wyjętych spod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków morskich.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z 27. III. 1935 r. o wyjęciu niektórych rodzajów statków morskich spod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 175) oraz art. 4, ust. 1, pkt. 2 i art. 6 i 13 dekretu z 5. IX. 1947 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji morskiej (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 328), zmienionego ustawą z 4. II. 1950 r. (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 55) i §§ 1 i 2, ust. 1 rozporządzenia Ministra Żeglugi z 9. XII. 1947 r. o ustanowieniu urzędów morskich i kapitanatów portów (Dz. U. R. P. Nr 76, poz. 489) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministra Żeglugi z 10. IX. 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 203) zarządza się, co następuje:

CZĘŚĆ I.

POSTANOWIENIA OGÓLNE.

§ 1. Postanowienia niniejszego rozporządzenia stosuje się do:

1) statków rybackich o pojemności mniej niż 1600 ton rej. brutto,
3) statków używanych w celach niezarobkowych o pojemności mniej niż 1600 ton rej. brutto,
3) statków innych, aniżeli wymienionych w pkt. 1 i 2 o pojemności poniżej 50 ton rej. brutto z wyjątkiem statków, przewożących ponad 12 pasażerów w podróżach międzynarodowych,
4) statków używanych w żegludze przybrzeżnej,
5) statków używanych na wodach osłoniętych i w żegludze portowej.

Postanowieniom tym podlegają również statki żeglugi śródlądowej, przebywające stale w morskich portach handlowych.

§ 2. Nadzór nad stanem bezpieczeństwa przeciwpożarowego statków wymienionych w § 1 sprawuje Gdański Urząd Morski jako władza inspekcyjna dla bezpieczeństwa statków.

Inspekcje stanu bezpieczeństwa przeciwpożarowego statku przeprowadzają inspektor okrętowy Gdańskiego Urzędu Morskiego, a w części, dotyczącej wyposażenia statku w stałe urządzenia przeciwpożarowe, ich rozmieszczenia i warunków technicznych, jakim winny odpowiadać, upoważnione instytucje klasyfikacyjne w ramach przepisów własnych. Do wykonywania tych czynności instytucje klasyfikacyjne przystąpią w terminie, który zostanie podany do wiadomości.

Świadectwa bezpieczeństwa przeciwpożarowego, wydawane przez powyższe instytucje klasyfikacyjne, stanowią dokument bezpieczeństwa statku w zakresie jego wyposażenia w stałe instalacje przeciwpożarowe i będą uwzględniane przez władzę inspekcyjną przy wydawaniu karty ewidencyjnej.

Do inspekcji statków, trybu postępowania władzy inspekcyjnej i kosztów mają odpowiednie zastosowanie przepisy §§ 6—19 rozporządzenia Dyrektora Głównego Urzędu Morskiego z 19. III. 1946 r. o bezpieczeństwie niektórych rodzajów statków morskich, wyjętych spod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków (Gd. Dz. Woj. Nr 1, poz. 3), o ile dalsze postanowienia części I rozporządzenia nie stanowią inaczej.

§ 3. Do inspekcji periodycznej należy zgłaszać statek, o ile to możliwe, przed przystąpieniem do prac remontowych celem umożliwienia usunięcia braków ujawnionych w czasie inspekcji i wykonania poprawek podczas remontu.

Po wykonaniu poprawek statek powinien być przedstawiony ponownie do inspekcji.

§ 4. Inspekcje stanu bezpieczeństwa przeciwpożarowego obejmują kontrolę:

1) urządzeń konstrukcyjnych przeciwpożarowych, grodzi pożarowych, pokładów, zabezpieczenia ścian, urządzenia wnętrz, wykonanych z materiałów palnych,
2) stałych instalacji przeciwpożarowych jak instalacji tryskaczowych i hydrantowych oraz instalacji gaśniczych parowych i gazowych,
3) pomp i urządzeń do podawania wody,
4) wyposażenia w węże, prądownice i pompy przenośne,
5) wyposażenia w podręczny sprzęt gaśniczy jak gaśnice, hydronetki, skrzynki z piaskiem itp.,
6) sprzętu burzącego jak łomów, toporów, wiertarek,
7) sprzętu obrony przeciwpożarowej i gazowej jak hełmów przeciwdymowych i aparatów tlenowych,
8) sprzętu ochronnego jak rękawic i płacht azbestowych,
9) zabezpieczeń poszczególnych pomieszczeń niebezpiecznych jak maszynowni, zasobni węglowych, ładowni, pomieszczeń załogi i pasażerów, kuchni, magazynów bosmańskich, farbiarni, lampiarni, chłodni, pomieszczeń radio, generatorów bezpieczeństwa (awaryjnych) oraz innych, które władza inspekcyjna uzna za niebezpieczne,
10) zabezpieczenia przewożonych towarów niebezpiecznych,
11) wyszkolenia załogi i oficerów oraz sprawności ich działania w czasie alarmu pożarowego,
12) opracowania i rozmieszczenia rozkładu pożarowego i instrukcji zapobiegania pożarom.

§ 5. Dla umożliwienia przeprowadzenia inspekcji bezpieczeństwa przeciwpożarowego należy przygotować wszystkie urządzenia i sprzęt przeciwpożarowy do oględzin, kontroli i próby. Do inspekcji wstępnej winien być przedstawiony statek w stanie próżnym.

Próby gotowości obrony przeciwpożarowej statku obejmują:

1) sprawdzenie działania instalacji stałych, gaśniczych i alarmowych przez uruchomienie na żądanie pomp i podanie wody, podanie pary gaśniczej do ładowni, włączenie instalacji alarmowych i zapasowych źródeł prądu elektrycznego oraz wyładowanie gaśnic wskazanych przez inspektora,
2) przeprowadzenie alarmu pożarowego zgodnie z rozkładem pożarowym w miejscach wskazanych przez inspektora.

W razie nie wypełnienia powyższych warunków inspekcja nie zostanie przeprowadzona.

§ 6. Władza inspekcyjna może zwolnić niektóre statki od posiadania pewnych urządzeń, wymaganych przepisami niniejszego rozporządzenia, jeżeli:

1) statek został zbudowany przed 1. I. 1930 r., a zastosowanie przepisów nie jest konieczne lub byłoby niemożliwe,
2) ogólny stan bezpieczeństwa przeciwpożarowego jest w/g opinii władzy inspekcyjnej dostateczny.

Zwolnienie musi być zaznaczone w protokóle z podaniem urządzeń, od posiadania których statek jest zwolniony, oraz powodów zwolnienia.

§ 7. Po przeprowadzeniu inspekcji bezpieczeństwa przeciwpożarowego statku władza inspekcyjna wystawia poza kartą ewidencyjną oddzielny wykaz sprzętu przeciwpożarowego zawierający rodzaj, ilość i rozmieszczenie sprzętu zgodnie z załącznikiem Nr 1.

Wykaz ten winien być stale przechowywany na statku i przedstawiony na każde żądanie organów kontroli.

Usuwanie przepisanego sprzętu przeciwpożarowego ze statku w czasie jego eksploatacji jest zabronione.

CZĘŚĆ II.

WYPOSAŻENIE STATKÓW W SPRZĘT PRZECIWPOŻAROWY.

§ 8. Każdy statek w czasie eksploatacji winien być wyposażony w sprzęt przeciwpożarowy zgodnie z podaną niżej tabelą i załączonymi do niej objaśnieniami.

TABELA WYPOSAŻENIA W SPRZĘT PRZECIWPOŻAROWY

Poz.	Rodzaj sprzętu	TYPY STATKÓW											
		Statki pasażerskie			Statki handlowe	Holowniki	Motorówki pilotowe i inne	Pogłębiarki	Statki rybackie			Statki żaglowe	Jednostki bez napędu mechanicznego
		przybrzeżne	osłonięte	portowe i wewnętrzne					trawlery	lugry	kutry		
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	węże pożarowe T-Tg. III „C" (52 mm) 15 mb. patrz obj. poz. 1	6—15	2—10	2—6	2—6	2—4	1—2	2—10	3—6	3—5	ew. 1	2—4	—
2	prądownice patrz obj. poz. 2	zależnie od ilości odcinków węży—jak ilość węży				2+	1	jak ilość węży + 1 uniwer	jak ilość węży ew. 1 uniwer.		—	jak ilość węży	—
	gaśnice typ pianowy śniegowy tetrowy patrz obj. poz. 3	zależnie od wielkości i rozplanowania statku											
4	hydronetki patrz obj. poz. 4	2—6	2—4	1—2	3	2—3	ew. 1	2—4	2	2	1	2—4	ew. 1
5	wiadra pożarowe z linkami patrz obj. poz. 5	8—12 (4)	6—10 (2)	4—6 (2)	6—10 (2)	4 (2)	2 (1)	4—6 (2)	4—6 (2)	4—6 (2)	2 (1)	10—12 (6)	1—2 (1)
6	skrzynki z piaskiem pojemność patrz obj. poz. 6	1 0,25 m³	1 0,15 m³	1 0,05 m³	1 0,15 m³	1 0,15 m³	1 0,05 m³	1 0,25 m³	1 0,15 m³	1 0,25 m³	1 0,05 m³	1 0,15 m³	— —
7	łopatki do piasku patrz obj. poz. 7	2	2	2	1	1	1	2	1	1	1	1	—
8	łomy patrz obj. poz. 8	2—6	2—4	1—4	2—6	2—4	1	2—6	2	2	1	2	1 ew.
9	topory ciężkie patrz obj. poz. 9	2—6	2—4	1—4	2—6	2—4	1	2—6	2	2	1	2	1 ew.
10	toporki strażackie patrz obj. poz. 10	1—4	1—2	1	1—4	1	1	1—4	1—2	1—2	1	1	—
11	rękawice azbestowe patrz obj. poz. 11	4	2	1	2	2	1	2	1	1	—	—	—
12	sprzęt obrony przeciwdymowej patrz obj. poz. 12	1 hełm p. dym	2 maski	—	1 maska	—	—	—	2 maski	ew. 2 maski	—	—	—

OBJAŚNIENIA DO TABELI USTALENIA WYPOSAŻENIA.

Poz. 1. **Węże pożarowe.**

1. Na statkach pasażerskich, używanych w żegludze przybrzeżnej i na wodach osłoniętych, ilość węży należy ustalić tak, aby na każdym pokładzie znajdowały się skrzynki z wężami i prądownicami w odstępach ok. 15 m.

2. Na statkach pasażerskich, używanych na wodach portowych i wewnętrznych, na każdym pokładzie powinien się znajdować 1 odcinek węża, o ile długość statku przekracza 15 m. Jeśli długość statku przekracza 25 m, należy umieścić 2 odcinki.

3. Na statkach towarowych w żegludze przybrzeżnej węże pożarowe powinny być rozmieszczone na krańcach statku oraz w rejonie nadbudówki w pobliżu kranów pożarowych. Maszynownia powinna być wyposażona w 1 odcinek węża oraz prądownicę.

4. Na holownikach węże pożarowe powinny być umieszczone na pokładzie w rejonie nadbudówki oraz w maszynowni. Ilość węży nie może być mniejsza od 2 odcinków.

5. Motorówki pilotowe i inne, o ile posiadają pompę pożarową lub inną z wyprowadzoną na pokład nasadą hydrantową, winny być zaopatrzone w 1 lub 2 odcinki węża zależnie od długości statku (1 do 15 m, 2 ponad 15 m).

6. Pogłębiarki winny być wyposażone w węże w ilości zależnej od długości statku:

długość pogłębiarki do 30 m	—	2	odcinki węża
ponad 30 do 50 m	—	4	„ „
„ 50 do 80 m	—	5	„ „
„ 80 do 90 m	—	6	„ „
„ 90 m	—	8	„ „

Ponadto oddzielnie należy wyposażyć maszynownię w zależności od ilości przedziałów maszynowych i istniejących nasad.

7. Trawlery i lugry powinny posiadać co najmniej 3 odcinki węża, rozmieszczone w szafkach na krańcach i śródokręciu statku. Na jednostkach większych należy przewidzieć 2 skrzynki w rejonie nadbudówki.

Maszynownia powinna być wyposażona oddzielnie.

8. Kutry, jeśli posiadają pompę przystosowaną do celów pożarowych, mogą być wyposażone w 1 odcinek węża (nieobowiązkowo).

9. Statki żaglowe o pomocniczym napędzie mechanicznym powinny być wposażone w 2—4 odcinki zależnie od długości statku:

do 30 m	—	2	odcinki węża
ponad 30 do 50 m	—	3	„ „
„ 50 m	—	4	„ „

Ponadto oddzielnie należy wyposażyć maszynownię zależnie od ilości istniejących nasad.

Poz. 2. **Prądownice.**

1. Ilość prądownić powinna być taka sama, jak ilość wymaganych węży.

2. W maszynowniach statków motorowych należy umieszczać prądownice uniwersalne, służące do podawania rozpylonego prądu wody.

Poz. 3. **Gaśnice.**

Ilość gaśnic poszczególnych typów uzależniona jest od wielkości i rodzaju statku.

A. 1. Gaśnice pianowe powinny być umieszczone w pomieszczeniach, w których znajdują się płyny palne, lżejsze od wody jak ropa, benzyna, nafta, terpentyna, farby i lakiery. Należy je stosować w:

a) magazynach bosmańskich,
b) farbiarniach,
c) lampiarniach,
d) maszynowniach,
e) w innych pomieszczeniach, gdzie znajdują się części instalacji przewodzące ropę, ciecze palne lub zbiorniki.

2. Ilość gaśnic winna wynosić:

a) w pomieszczeniach wyszczególnionych w pkt. a), b), c) i e)— po 1-ej,

b) w maszynowniach maszyn parowych po 2-ie, umieszczone jedna w pobliżu zbiorników olejowych, druga gaśnica koło wejścia do maszynowni;

c) w maszynowniach statków motorowych zależnie od mocy silników głównych:

1	— do	50 KM
2	— do	100 KM
3	ponad	100 — 250 KM
4	ponad	250 — 500 KM
	ponad	500 KM 1 dalsza na każde rozpoczęte 200 KM.

Gaśnice powyższe powinny być umieszczone wewnątrz przedziału maszynowego, z tego 1 lub 2 w pobliżu wejścia do maszynowni na górze, reszta na dole.

Na małych jednostkach 1 gaśnica winna być umieszczona na zewnątrz koło wejścia do maszynowni.

B. 1. Gaśnice śniegowe winny być stosowane przede wszystkim dla zabezpieczenia przed wypadkami pożarów w urządzeniach elektrycznych. Należy je umieszczać:

a) w kabinie sterowej,
b) w kabinie radio,
c) przy silnikach rozdzielczych,
d) w maszynowni lub pomieszczeniach prądnic i dużych silników elektrycznych.

2. Ilość gaśnic winna wynosić:

w pomieszczeniach wymienionych pod a), b), c)—po 1, w pomieszczeniach wymienionych pod d)—zależnie od mocy urządzeń, a mianowicie :

1	—	do	50 kW
2	—	od	50 — 100 kW
3	—	ponad	— 100 kW

3. Wielkość gaśnic wymienionych w powyższych punktach powinna wynosić:

w pkt. a)	—	6	do 8 kg
„ b) i e)	—	2	do 4 kg
„ d)	—	6	do 8 kg

4. Zamiast gaśnic śniegowych mogą być zainstalowane gaśnice zawierające płyn tetra lub inny środek gaśniczy nie przewodzący prądu elektrycznego zatwierdzony do użytku przez władzę inspekcyjną.

C. Władza Inspekcyjna może zażądać umieszczenia większej ilości gaśnic, o ile to się okaże konieczne.

Poz. 4. **Hydronetki.**

1. Hydronetki winny być stosowane w pomieszczeniach mieszkalnych pasażerów i załogi, — po 1 na każdym korytarzu pomieszczeń.

2. Na kutrach i małych jednostkach portowych hydronetka jest uważana za sprzęt równorzędny pompom pożarowym napędzanym ręcznie.

Poz. 5. 1. Wiadra pożarowe powinny posiadać pojemność 10 l; część wiader, oznaczona liczbą w nawiasie, winna być wyposażona w linki.

2. Wiadra winny być umieszczone na pokładzie pelengowym lub na pokładzie nadbudówki w centralnej części statku w specjalnych podstawach, na małych jednostkach mogą być przechowywane w magazynie sprzętu pokładowego.

Poz. 6. 1. Skrzynki z piaskiem powinny posiadać pojemność określoną w tabeli.

2. Skrzynki z piaskiem należy umieszczać po 1 w każdym pomieszczeniu, w którym znajdują się silniki spalinowe lub palniki ropowe. W kotłowniach statków opalanych paliwem płynnym 1 skrzynka winna wypadać na 2 palniki.

3. Skrzynki powinny być napełnione suchym piaskiem.

4. Napełnienie skrzynki winno wynosić co najmniej 80% pojemności. W razie mniejszej ilości zawartości traktuje się je jako puste.

5. Przechowywanie śmieci, szmat i innych materiałów w skrzynkach jest zakazane.

6. Zamiast piasku mogą być stosowane trociny impregnowane kwaśnym węglanem sodu (Na HCO_3).

Poz. 7. W każdej skrzynce powinny stale znajdować się po 2 szufelki do piasku.

Poz. 8 i 9. 1. Łomy i topory powinny być umieszczone parami w korytarzach pomieszczeń mieszkalnych, a na mniejszych jednostkach — wewnątrz pomieszczeń.

Na holownikach 1 para winna być umieszczona na pokładzie w pobliżu haka holowniczego lub holu.

2. Sprzęt powyższy winien być umieszczony w uchwytach na ścianach w miejscach łatwo dostępnych od wewnątrz, aby w każdej chwili mógł służyć do natychmiastowego użytku.

Poz. 10. Toporki izolowane strażackie powinny być rozmieszczone w kilku miejscach wewnątrz pomieszczeń mieszkalnych.

Poz. 11. Rękawice azbestowe powinny być przechowywane częściowo w maszynowni, częściowo w sterówce statku.

Poz. 12. 1. Na statkach pasażerskich, używanych w żegludze przybrzeżnej, winien znajdować się sprzęt obrony przeciwpożarowej w postaci 1 maski przeciwdymowej.

2. Inne statki pasażerskie mogą być wyposażone (pożądane) w maski przeciwdymowe lub przynajmniej 2 maski przeciwgazowe — typu filtracyjnego z pochłaniaczami przeciwdymowymi.

3. Lugry i trawlery rybackie winny być wyposażone każdy w 2 maski przeciwgazowe typu filtracyjnego z pochłaniaczami przeciwdymowo-gazowymi.

4. Pożądane jest, aby statki handlowe o pojemności poniżej 1.000 BRT, używane w żegludze przybrzeżnej, oraz holowniki pełnomorskie posiadały po 2 maski przeciwgazowe typu filtracyjnego z 2 pochłaniaczami przeciwdymowymi.

CZĘŚĆ III.

WARUNKI TECHNICZNE DLA URZĄDZEŃ I SPRZĘTU PRZECIWPOŻAROWEGO.

§ 9. Wszystkie urządzenia przeciwpożarowe jak instalacje, sprzęt, powinny być stale utrzymane w stanie gotowości do natychmiastowego użytku.

Uzupełnienia, remonty i poprawki powinny być zakończone, zanim statek wyjdzie z portu.

§ 10. Na każdym statku o pojemności powyżej 150 m^3 o napędzie mechanicznym powinna znajdować się pompa napędzana mechanicznie.

Pompy napędzane mechanicznie, powinny być niezależne od napędu maszyn głównych i każda z nich musi posiadać wydajność dostateczną do podania całej wymaganej ilości skutecznych prądów wody. Pompy sanitarne, zenzowe, balastowe i ogólnego użytku, jeśli mają być używane do celów pożarowych, muszą odpowiadać wymaganiom co do wydajności i ciśnienia.

Pompy, które nie muszą być napędzane mechanicznie, mogą być poruszane ręcznie, muszą jednak posiadać wydajność dostateczną do podania jednego skutecznego prądu wody.

Wydajność każdej z pomp pożarowych napędzanych mechanicznie nie może być mniejsza od 2/3 wydajności pompy zenzowej.

Ilość pomp pożarowych oraz ilość prądów wody, podawanych przez pompy, powinna odpowiadać poniższym wymaganiom:

STATKI PASAŻERSKIE.

A. w żegludze przybrzeżnej:

do 1.000 BRT 1 prąd wody, 1 pompa — wydajność 25 t/godz.
ponad 1.000 BRT 2 prądy wody, 2 pomy — wyd. 50 t/godz.

B. w żegludze na wodach wewnętrznych:

1 prąd wody, 1 pompa — wydajność 10 t/godz.

Statki towarowe:

do 1.000 BRT 1 prąd wody, 1 pompa — wyd. 12 t/godz.
ponad 1.000 BRT 2 prądy wody, 2 pompy — wyd. 25 t/godz.

Holowniki:

do 500 KM mocy maszyn głównych — 1 pompa — wydajność 12 t/godz.
ponad 500 KM mocy maszyn głównych — 1 pompa — wydajnośc 25 t/godz.

Powyższe normy nie mają zastosowania do holowników, przeznaczonych dla celów ratowniczo-pożarowych.

§ 11. Rurociągi wodne muszą być wykonane z żelaza lub stali ocynkowanej lub w inny sposób ochronione przed korozją.

Średnica wewnętrzna rurociągu powinna być nie mniejsza niż 52 mm (2") i obliczona na przeprowadzenie całej ilości wody, jaka jest wymagana do podania na pożar.

Na rurociągu powinny być umieszczone zawory bezpieczeństwa zabezpieczające przed rozsadzeniem rurociągu wskutek ciśnienia wody, a zwłaszcza przy stosowaniu pomp tłokowych. Ponadto powinny być rozmieszczone w kilku miejscach zawory, służące do odwadniania rurociągu.

Krany i zawory powinny mieścić się w miejscach zawsze łatwo dostępnych i nie narażonych na uszkodzenie i zniszczenie przez ładunek pokładowy.

Rurociągi pożarowe oraz krany pożarowe powinny być umieszczone w takich miejscach, aby do każdego pomieszczenia zagrożonego pożarem można było sięgnąć prądem wody jednocześnie z dwóch kranów.

§ 12. Łączniki do węży powinny być systemu znormalizowanego.

Statki, posiadające łączniki innych systemów, obowiązane są zaopatrzyć się w przełączniki, składające się z krótkiego kawałka węża zakończonego z jednej strony w łącznik znormalizowany, a z drugiej w łącznik systemu używanego na statku.

Wszystkie statki mają obowiązek dokonania wymiany posiadanych łączników innych systemów na łączniki znormalizowane w przeciągu 1 roku od wejścia w życie niniejszych przepisów.

§ 13. Węże pożarowe powinny być wykonane z tkaniny parcianej wewnątrz gumowanej, gumowej lub innej zatwierdzonej o wytrzymałości na ciśnienie rozrywające co najmniej 10 atm. (oznaczone jednym paskiem z kolorowej nitki wplecionej w tkaninę węża wzdłuż). Długość odcinków zależnie od potrzeby winna wynosić 10—15 m. W razie potrzeby zastosowania dłuższych węży należy przewidzieć więcej odcinków.

Średnica wewnętrzna węży pożarowych nie może być mniejsza niż 52 mm (2").

Odcinki węży powinny być na obu końcach zaopatrzone w jednakowe łączniki znormalizowane, umożliwiające połączenie z hydrantem, prądownicą lub też między sobą.

Węże powinny być przechowywane w skrzynkach, rozmieszczonych w odpowiednich miejscach nie narażonych na zalewanie, zwinięte w krąg po złożeniu na pół w ten sposób, aby oba łączniki znajdowały się na wierzchu.

W każdej skrzynce powinna znajdować się prądownica.

Węży oznaczonych jako pożarowe nie wolno używać do celów innych, niż pożarowe względnie do ćwiczeń.

Skrzynki, zawierające węże pożarowe, powinny być pomalowane na kolor czerwony i opatrzone białym napisem „Węże pożarowe".

Skrzynki powinny być zamykane, względnie oszklone i opatrzone w otworki wentylacyjne.

§ 14. Skuteczny prąd wody, o którym mowa w niniejszych przepisach, musi posiadać zasięg nie mniejszy niż 12 m na wysokości najwyższego pokładu statku lub nadbudówki, na których znajdują się krany pożarowe.

§ 15. Wiadra pożarowe, wymienione w przepisach, powinny mieć pojemność co najmniej 10 l. mogą służyć wyłącznie do użytku pożarowego.

Wiadra te powinny być pomalowane na kolor czerwony i posiadać napis w białym kolorze —„Pożarowe" lub czerwony napis „Poż.".

Wiadra powinny być przechowywane w miejscach łatwo dostępnych; co najmniej połowa z nich powinna być wyposażona w linki o długości wystarczającej na sięgnięcie z najniższego pokładu statku do powierzchni wody.

§ 16. Gasnice płynowe i pianowe powinny należeć do typów zatwierdzonych przez władzę inspekcyjną do użytku na statkach.

Pojemność gaśnic przenośnych nie powinna przekraczać 10 l. a waga 20 kg.

Na jednym statku nie powinny się znajdować więcej niż 2 typy (model lub marka) gaśnic jednego przeznaczenia np. płynowych lub pianowych z wyjątkiem gaśnic specjalnych (śniegowych lub tetrowych).

Do każdej gaśnicy powinien być ładunek zapasowy z wyjątkiem gaśnic śniegowych.

Gaśnice, w których ładunek znajduje się pod stałym ciśnieniem, nie powiny być umieszczane w pomieszczeniach mieszkalnych.

Zbiorniki gaśnic powinny być próbowane na ciśnienie w odstępach czasu co 4 lata, a śniegowe co 5 lat. Data kontroli powinna być uwidoczniona na zbiorniku gaśnicy.

Gaśnice płynowe i pianowe powinny być próbowane na reakcję ładunku nie rzadziej, niż co pół roku. Data kontroli musi być zanotowana na przywieszce kontrolnej.

Gaśnice powinny być umieszczone w pobliżu wejść do pomieszczeń bronionych, w których mają być ewentualnie użyte, na wysokości około 1,5 m od podłogi. Na małych statkach z napędem motorowym jedna z gaśnic powinna być zawieszona na zewnątrz możliwie blisko wejścia do maszynowni. Zasada ta nie stosuje się do gaśnic przewidzianych do obrony maszynowni.

Gaśnice powinny być pomalowane na kolor jaskrawo czerwony dla łatwego zwracania uwagi.

§ 17. Każdy statek o pojemności powyżej 1.000 BRT powinien posiadać stałą instalację gaśniczą. Jeżeli statek wyposażony jest w instalację przeciwpożarową na gaz gaśniczy lub parę, to rurociągi, służące do doprowadzenia tych środków gaśniczych muszą być zaopatrzone w zawory kontrolne odpowiednio oznaczone, umieszczone w miejscach łatwo dostępnych z pokładu.

Średnica rurociągu powinna być tak obliczona, aby pozwalała na doprowadzenie środków gaśniczych w odpowiedniej ilości w jaknajkrótszym czasie, nie przekraczającym w żadnym wypadku 3-ch minut.

§ 18. Kotły pomocnicze opalane ropą, znajdujące się na statkach motorowych, ustawione na fundamencie na dnie podwójnym. jeśli nie znajdują się w pomieszczeniach całkowicie odgrodzonych, winny być otoczone ścianką wodoszczelną do wysokości 600 mm. Jeżeli się to z jakichkolwiek powodów nie da przeprowadzić, należy wzmocnić wyposażenie w środki przeciwpożarowe zgodnie z wymaganiami władzy inspekcyjnej.

§ 19. Butle z dwutlenkiem węgla i innymi gazami sprężonymi pod wysokim ciśnieniem powinny być przechowywane w pomieszczeniach chroniących od nagrzania. W pomieszczeniach tych muszą znajdować się specjalne uchwyty do przymocowania butli celem ochrony ich przed wywróceniem i uszkodzeniem.

Butle z instalacją CO_2 powinny być co roku ważone celem skontrolowania ubytku zawartości. Waga butli pustej i z ładunkiem powinna być zaznaczona na specjalnej przywieszce lub nalepce. W razie stwierdzenia ubytku 30% zawartości należy butlę traktować jako pustą i ponownie załadować.

Butle te muszą ponadto odpowiadać wymaganiom rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 maja 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 329).

§ 20. Hełmy przeciwdymowe i aparaty tlenowe muszą należeć do typów zatwierdzonych przez władzę inspekcyjną. Powinny one być wyposażone w linkę asekuracyjną i sygnałową o długości dłuższej od węża o co najmniej 3 m.

Linka asekuracyjna powinna być mocno przytwierdzona do pasa skórzanego lub parcianego, noszonego przez używającego hełm lub aparat, i powinna być zrobiona z konopia z wkładką stalową. Wkładka stalowa powinna mieć wytrzymałość na rozrywanie 1.000 kg.

Długość węża powietrznego powinna tak być obliczona, aby umożliwiać sięgnięcie do dowolnej części statku lub maszynowni z miejsc nie zadymionych, położonych na otwartym pokładzie.

§ 21. Lampy bezpieczeństwa powinny być typu lampy Dawy'ego lub lampy górniczej innego typu, zatwierdzonego do użytku w kopalniach, o okresie świecenia nie krótszym niż 3 godziny.

§ 22. Topory, rozmieszczone na korytarzach powinny posiadać wagę conajmniej 1,5 kg i być zaopatrzone w toporzyska o długości nie mniejszej niż 80 cm.

§ 23. Łomy pożarowe powinny mieć długość nie mniejszą niż 1 m. i być wykonane z pręta o grubości 2 cm, wagi 7,5 kg. Z jednej strony powinien być zakończony ostrzem stożkowatym z drugiej natomiast ostrzem spłaszczonym lub stopką.

§ 24. Rękawice azbestowe, wymagane powyższymi przepisami powinny być wykonane z mocnej tkaniny azbestowej na podszewce i dostatecznie ochraniać przed poparzeniem przy dotknięciu rozgrzanych części.

§ 25. Koce azbestowe powinny być wykonane z odpowiednio mocnej tkaniny azbestowej o wymiarach nie mniejszych niż 1,5 x 2 m.

§ 26. Jeśli jakiekolwiek inne urządzenia, środki lub sprzęt okażą się również dobre jak wymagane niniejszymi przepisami, mogą one być wprowadzone do użytku po zatwierdzeniu przez władzę inspekcyjną.

CZĘŚĆ IV.

PRZEPISY O ZAPOBIEGANIU POWSTAWANIA POŻARU NA STATKU.

§ 27. Materiały łatwopalne, wydzielające palne lub wybuchowe pary o temperaturze zapłonu poniżej 50° C. malarskie oraz inne łatwopalne należy przechowywać w szczelnych mocnych dobrze zamykanych naczyniach wyposażonych w szczelne pokrywy.

Naczynia te powinny być zaopatrzone w wyraźne napisy oznaczające ich niebezpieczną zawartość i ostrzegające przed rodzajem niebezpieczeństwa.

Płyny łatwopalne jak benzyna, ropa, nafta, terpentyna w ilości większej niż 50 l należy przechowywać w specjalnych wbudowanych na stałe zbiornikach. Zbiorniki te muszą być zaopatrzone w rury nalewowe i odpowietrzające oraz zawory lub pompy do opróżniania zawartości. Rury nalewowe i odpowietrzające muszą być zabezpieczone siatkami chroniącymi przed eksplozją.

Rury odpowietrzające zbiorników ropowych lub olejowych, znajdujących się w przedziale maszynowym mogą się skończyć wewnątrz szybu maszynowego, jeżeli:

1. Końce rur leżą powyżej poziomu otworów nalewowych,
2. wyloty rur nie znajdują się w pobliżu pieców, rur wydechowych oraz innych urządzeń cieplnych w promieniu 1,5 m.

Składy z benzyną i naftą powinny być dostępne z pokładu głównego i leżeć w miejscu nie przylegającym do przedziału maszynowego i kotłowego i nie narażonym na działanie urządzeń cieplnych. Oświetlenie składów winno być wyłącznie przy pomocy światła dziennego. Pomieszczenia te powinny być wyposażone w bardzo dobrą wentylację. Na drzwiach magazynu winien być umieszczony wyraźny napis: „Uwaga! Niebezpieczeństwo pożaru! Nie wchodzić z ogniem otwartym."

§ 28. Kuchnie muszą znajdować się w stanie zdatnym do użytku i posiadać budowę wykluczającą niebezpieczeństwo pożaru.

Piece winny być ustawione na pokładzie niepalnym i oddalone o 0,5 m. od części palnych konstrukcji i wyposażenia statku. Na przewodach dymowych nie powinno być zasów ani klap do regulowania ciągu. Przewody powinny być prowadzone możliwie z uniknięciem załamania i kolanek. Na kominach powinny znajdować się iskrochrony.

Podłoga pod piecami opalanymi ropą powinna być szczelna i otoczona szczelną zrębnicą o wysokości co najmniej 50 mm, wystającą poza szerokość pieca o co najmniej 100 mm. Ściek z tej powierzchni nie może prowadzić do zenz lecz wprost za burtę.

Urządzenia, przewody i palniki ropowe powinny być wykonane szczelnie i nie dopuszczać do wyciekania ropy.

Z kuchni powinny prowadzić dwa wyjścia na pokład.

§ 29. Piece ogrzewnicze winny być wykonane mocno i szczelnie, aby nie dopuścić do wydobywania się gazów, iskier i płomieni.

Piece muszą być ustawione na szczelnym niepalącym pokładzie, a w wypadku opalania paliwem płynnym — otoczone zrębnicą szczelną do wysokości 50—100 mm.

Wszelkie przedmioty palne muszą być oddalone co najmniej o 1 m. W razie niemożliwości zachowania tej odległości należy zastosować odpowiednią izolację cieplną. Zapas paliwa nie może być przechowywany bliżej, niż 1 m. od pieca, przy czym ściana od zasobni winna być zabezpieczona przed nagrzewaniem.

Grzejniki centralnego ogrzewania winny być dobrze izolowane od drewnianych części oszalowania i mebli, należy dokładnie izolować miejsca przebicia ścianek drewnianych czy innych części palnych, przez które przechodzą rurki doprowadzające parę lub gorącą wodę.

Ogrzewanie elektryczne winno posiadać odpowiednią izolację elektryczną i cieplną w miejscu zetknięcia z przedmiotami palnymi.

§ 30. Pomieszczenia akumulatorów winny być wykonane z materiałów niepalnych, zabezpieczonych przed działaniem żrących kwasów.

Do pomieszczeń tych musi prowadzić wejście dostępne od strony pokładu.

Pomieszczenia akumulatorów winny posiadać niezależną wentylację, wystarczającą do odprowadzania par i gazów powstających w czasie ładowania akumulatorów.

Na drzwiach pomieszczeń winien być napis zakazujący wejście z otwartym ogniem

§ 31. Wentylacja wszelkich pomieszczeń mieszkalnych, maszynowych i magazynów winna być wyłączona od strony pokładu. Powinny być przewidziane urządzenia umożliwiające szczelne odcinanie pomieszczeń od dopływu powietrza z zewnątrz.

Świetliki przedziałów maszynowych winny mieć klapy umożliwiające szczelne zamykanie.

Przewody wentylacyjne pomieszczeń, w których normalnie mogą się znajdować pary i gazy palne, nie mogą się łączyć z innymi pomieszczeniami.

§ 32. Instalacje elektryczne winny być wykonane zgodnie z PNE, przepisami okrętowymi i w najwyższym stopniu zabezpieczać przed możliwościami spowodowania pożarów na skutek przeciążeń, zwar, przebić, iskrzeń lub grzania się przewodów albo styków.

Skrzynki bezpiecznikowe powinny być wykonane z materiałów niepalnych i umieszczone w miejscach odległych co najmniej o 0,5 m. od materiałów palnych.

§ 33. Kotły parowe winny być oddalone od ścian zasobni węglowych nie mniej, niż 450 mm, a dno kotła — 610 mm.

W razie niemożności zachowania tej odległości należy zastosować izolację cieplną.

W kotłowni należy wydzielić miejsce na zsypywanie gorącego popiołu i żużla, odgrodzone z trzech stron zrębnicą o wysokości 250 — 300 mm.

Odległość zrębnicy od ścian zasobni nie może być mniejsza, niż 500 mm.

§ 34. Zbiorniki rozchodowe olejów i smarów oraz ropy winny być odpowiednio zabezpieczone od nagrzewania i nie mogą znajdować się bliżej, niż 500 mm, od urządzeń, nagrzewających się do temperatury powyżej 60° C.

Zbiorniki główne paliwa na statkach motorowych nie mogą znajdować się w przedziale maszynowym.

§ 35. Kotły pomocnicze i piece opalane ropą, umieszczone wewnątrz maszynowni, winny być oddzielone od reszty maszynowni przy pomocy szczelnej zasłony o takiej wysokości aby była wyższa o co najmniej 150 mm, ponad poziom palnika.

Podłoga pod kotłem winna być roposzczelnie otoczona zrębnicą szczelną o wysokości 100 — 200 mm. Wymagana zasłona winna być przymocowana do zrębnicy od strony palnika.

Kotły, ustawione nad silnikiem wewnątrz maszynowni, winny być ustawione na szczelnej podłodze i posiadać zrębnicę szczelną wysokości do 400 mm.

§ 36. Pod silnikami spalinowymi na statkach o kadłubie drewnianym winny się znajdować wanienki ściekowe, zbierające przeciekające oleje i ropę.

§ 37. Rury wydechowe silników spalinowych winny być izolowane cieplnie i nie powinny przechodzić w pobliżu zbiorników materiałów pędnych i olejów.

§ 38. W razie zastosowania silników benzynowych należy zastosować wszelkie możliwe ostrożności, przeciw powstaniu pożaru, a mianowicie:

1) zapewnić oddzielną wentylację,
2) zastosować obudowę przeciwwybuchową na silniki i generatory elektryczne.

Zabrania się:

1) umieszczenia jakichkolwiek pieców z otwartymi paleniskami albo rozpalonymi przy pomocy ognia otwartego,
2) stosowania przenośnych elektrycznych lamp kablowych,
3) używania palników benzynowych (lut-lampy) do podgrzewania silników.

§ 39. Palniki benzynowe (lut-lampy), służące do podgrzewania silników spalinowych o głowicach żarowych (Semi-Diesel), winny być umocowane w uchwytach, zabezpieczających przed wywróceniem się i wypadnięciem w razie kołysania statku.

§ 40. Zbiorniki sprężonego powietrza i butle z gazami sprężonymi nie mogą się znajdować w miejscach narażonych na nagrzewanie do temperatury powyżej 50° C.

Przewody sprężonego powietrza nie mogą być prowadzone razem z przewodami paliwowymi i elektrycznymi.

§ 41. Tablica rozdzielcza, generatory elektryczne duże silniki i inne urządzenia elektryczne, znajdujące się w przedziale maszynowym winny być dostępne dla obsługi z obu stron.

Urządzenia powyższe nie mogą się znajdować bliżej, niż 1,5 m, od zbiorników oraz przewodów paliwa, olejów i powietrza sprężonego.

§ 42. Na statkach o pojemności powyżej 100 BRT z przedziału maszynowego winny prowadzić 2 drogi wyjściowe na pokład. Jako droga może być uznane wyjście przez kotłownię lub tunel wału śrubowego.

§ 43. Pożądane jest, aby przedziały maszynowe statków motorowych o mocy silników głównych ponad 500 KM były wyposażone w stałą instalację gaśniczą na dwutlenek węgla, uruchamianą z pokładu.

§ 44. Na statkach, posiadających maszyny główne o mocy ponad 200 KM, główne zawory służące do uruchamiania silnika oraz zamykania dopływu powietrza winny być wyprowadzone na pokład ponad maszynownią.

§ 45. Drzwi z kabin mieszkalnych, prowadzących na korytarze wewnętrzne, powinny posiadać część stałą, łatwą do wybicia w razie wypadku. Wymiary tej części winny wynosić co najmniej 600 x 700 mm, aby umożliwić przeciśnięcie się człowieka.

CZĘŚĆ V.

ROZKŁAD POŻAROWY I SZKOLENIE ZAŁOGI

§ 46. Na każdym statku, posiadającym załogę składającą się z 10 osób z wyjątkiem kutrów rybackich, jednostek portowych pomocniczych jak motorówek pilotowych i innych, dźwigów pływających i barek bez własnego napędu, powinien znajdować się rozkład pożarowy, wywieszony w kilku widocznych miejscach w pomieszczeniach, w których stale przebywają pasażerowie i załoga.

Rozkład pożarowy winien dokładnie ustalać:

1) sposób alarmowania,
2) rodzaj alarmowania,
3) miejsce zbiórki w czasie alarmu,
4) podział funkcji załogi, przydzielonych według numerów osobistych przy dostarczaniu i obsłudze sprzętu przeciwpożarowego,
5) członków załogi, wyznaczonych do zamykania drzwi w grodziach i wyłączenia wentylacji i prądu elektrycznego w części, zagrożonej w czasie pożaru,
6) funkcję załogi przy prowadzeniu akcji przeciwpożarowej,
7) kierownika akcji,
8) opiekunów pasażerów,
9) miejsce zbiórki pasażerów,
10) drogi wyjścia i przejścia dla pasażerów i załogi, którymi należy wychodzić w razie alarmu,
11) sposób zachowania załogi, nie zajętej bezpośrednio przy akcji przeciwpożarowej,

§ 47. Na każdym statku posiadającym załogę stałą powinny się znajdować instrukcje przeciwpożarowe dla załogi, umieszczone w widocznych miejscach w pomieszczeniach, w których przebywają pasażerowie i załoga.

Istrukcja powinna zawierać:

1) wskazówki, dotyczące zapobiegania pożarom na statku,
2) wyszczególnienie punktów niebezpiecznych pożarowo z podaniem przepisów zachowania się w tych punktach,
3) wyszczególnienie rozmieszczenia sprzętu pożarniczego,
4) wskazówki, jakimi środkami gaśniczymi należy gasić pożary różnych materiałów palnych i instalacji, znajdujących się na statku.

§ 48. Na każdym statku (pasażerskim i innym), posiadającym załogę składającą się z co najmniej 10 osób powinno się odbywać raz na miesiąc szkolenie i ćwiczenia pożarowe załogi. Daty ćwiczeń winny być zapisane w dzienniku okrętowym.

§ 49. Na każdym statku pasażerskim powinien być wyznaczony jeden z członków załogi, odpowiedzialny za stan obrony przeciwpożarowej.

Do obowiązków jego należy:

1) stała kontrola stanu gotowości i sprawności sprzętu przeciwpożarowego, znajdującego się na statku,
2) kontrola stałych urządzeń i instalacji przeciwpożarowych przy współudziale odpowiednich organów załogi technicznej i prowadzenie „Dzienniczka kontroli sprzętu", w którym należy uwidocznić wszystkie czynności kontrolne i konserwacyjne,
3) zgłaszanie wniosków o uzupełnienie sprzętu i przeprowadzenie koniecznych napraw,
4) opracowanie i aktulizowanie „Rozkładu Pożarowego" i „Instrukcji Przeciwpożarowej",
5) prowadzenie wyszkolenia przeciwpożarowego załogi zgodnie z planem pracy,
6) kontrola wiadomości nowoprzybyłych członków załogi w dziedzinie znajomości urządzeń i sprzętu przeciwpożarowego statku i wiadomości o walce z pożarami.

CZĘŚĆ VI

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

§ 50. Przepisy niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie do statków obcych zawijających do portów polskich, o ile traktaty międzypaństwowe nie stanowią inaczej.

§ 51. Kontrolę nad posiadaniem przez statek sprzętu przeciwpożarowego, określonego przepisami rozporządzenia (§ 7) wykonują Kapitanaty Portów.

§ 52. Winni wykroczenia przeciwko przepisom niniejszego rozporządzenia albo odmówienia wykonania zarządzeń, wydanych w zakresie bezpieczeństwa sprzętu przeciwpożarowego, będą karani aresztem do 3-ch miesięcy i grzywną do wysokości 4.500, zł lub jedną z tych kar, o ile za czyn nie grozi kara surowsza. Orzecznictwo karno-administracyjne należy do Gdańskiego Urzędu Morskiego.

§ 53 Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze morskich portów handlowych i morza przybrzeżnego, objętym terytorialnym zakresem działania Gdańskiego Urzędu Morskiego.

§ 54. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze województwa gdańskiego i olsztyńskiego z dniem ogłoszenia we właściwym Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej. Jednocześnie tracą moc obowiązującą przepisy §§ 67-71 rozporządzenia porządkowego Dyrektora Głównego Urzędu Morskiego z dnia 19 marca 1946 r. o bezpieczeństwie niektórych rodzajów statków morskich, wyjętych spod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków (Gd. Dz. Woj. Nr 1, poz. 3).

Dyrektor Gdańsk. Urz. Morskiego (—) **W. Wallas**

25.

ROZPORZĄDZENIE

DYREKTORA GDAŃSKIEGO URZĘDU MORSKIEGO

z 22 stycznia 1951 r.

o upoważnieniu funkcjonariuszów M. O. do nakładania grzywien w drodze doraźnych nakazów karnych.

Na podstawie art. 13, ust. 3 dekretu z 5 września 1947 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji morskiej (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 328) w brzmieniu ustawy z 4 lutego 1950 r. (Dz. U. R. P. Nr 6. poz. 55), art. 2 dekretu z dnia 26 kwietnia 1948 r. o podwyższeniu grzywien, kar pieniężnych, kar porządkowych i nawiązek (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 161) oraz art. 9 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zmianie systemu pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 459) za zgodą Ministra Żeglugi zarządzam, co następuje:

§ 1 Upoważniam funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej, pełniących służbę na terytorium, objętym zakresem dzia-

łania Gdańskiego Urzędu Morskiego, do nakładania w moim imieniu i bezzwłocznego pobierania grzywien w granicach nie przekraczających zł 15, w drodze doraźnych nakazów karnych w przypadkach i na zasadach, przewidzianych niniejszym rozporządzeniem.

§ 2. Doraźne nakazy karne stosowane będą na obszarze morskich portów handlowych i ich redy, morza przybrzeżnego i pasa nadbrzeżnego w granicach terytorialnego zakresu działania Gdańskiego Urzędu Morskiego za wykroczenia przeciwko rozporządzeniom wydanym przez władze administracji morskiej, wyszczególnione w spisie, załączonym do niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Wymierzanie grzywien w drodze doraźnych nakazów karnych dozwolone jest tylko w wypadku schwytania winnego na gorącym uczynku albo gdy nie ma wątpliwości co do osoby przestępcy i jeżeli winny oświadczy, że grzywnę uiści bzzwłocznie. Nie mogą być nakładane grzywny na nieletnich przed ukończeniem lat 13.

§ 4. Funkcjonariusze M. O., uprawnieni do nakładania kar w drodze doraźnych nakazów karnych, winni posiadać przy sobie pisemne upoważnienie Gdańskiego Urzędu Morskiego i okazać je na żądanie osób zainteresowanych.

§ 5. Doraźny nakaz karny funkcjonariusz M. O. doręcza ukaranemu z równoczesnym pobraniem grzywny, oznaczonej w nakazie. Doręczony nakaz stanowi dowód uiszczenia grzywny.

§ 6. Doraźne nakazy karne są bezimienne. Ukarany może jednak żądać umieszczenia jego nazwiska w nakazie.

§ 7. W razie bezzwłocznego uiszczenia grzywny do rąk funkcjonariusza M. O., który ją wymierzył, nakaz uważa się za prawomocny, w przeciwnym razie za niebyły.

§ 8. Grzywny orzeczone w drodze doraźnych nakazów karnych przekazywane będą na rachunek Gdańskiego Urzędu Morskiego w sposób przezeń wskazany.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na obszarze województwa gdańskiego i olsztyńskiego z dniem ogłoszenia we właściwym Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej. Równocześnie uchyla się wszelkie rozporządzenia dotąd wydane przez władze administracji morskiej w sprawie upoważnienia do wymierzania grzywien w drodze doraźnych nakazów karnych, w szczególności rozporządzenia Naczelnego Dyrektora Gdańskiego Urzędu Morskiego z dnia 5 lutego 1949 r. i z dnia 7 czerwca 1949 r. o upoważnieniu funkcjonariuszów Gdańskiego Urzędu Morskiego do nakładania grzywien w drodze doraźnych nakazów karnych (Gd. Dz. Woj. Nr 4, poz. 36 i Nr 11, poz. 124).

Dyrektor Gdańsk. Urz. Morskiego (—) **W. Wallas**

ZAŁĄCZNIK
DO ROZPORZĄDZENIA DYR. G. U. M.
z 22 stycznia 1951 r.

o upoważnieniu funkcjonariuszów M. O. do nakładania grzywien w drodze doraźnych nakazów karnych.
Spis wykroczeń, podlegających ukaraniu w drodze doraźnych nakazów karnych.

A. Wykroczenia na obszarze zespołu portowego Gdańsk—Gdynia przeciwko przepisom rozporządzenia porządkowego Dyrektora Urzędu Morskiego z dnia 29 maja 1933 r. o przepisach policyjno-portowych dla portu handlowego w Gdyni (Pom. Dz. Woj. Nr 16, poz. 167 przedruk Gd. Dz. Woj. Nr 6 z roku 1946, poz. 67) i rozporządzenia Dyrektora Głównego Urzędu Morskiego z dnia 7 sierpnia 1946 r. w sprawie przepisów porządkowych dla morskiego portu handlowego w Gdańsku (Gd. Dz. Woj. Nr 6, poz. 66):

1) bezprawne przebywanie na terenie portów,
2) chodzenie po skarpach, trawnikach i przez tereny ogrodzone, gdzie są umieszczone tabliczki ostrzegawcze,
3) przechodzenie osób postronnych pod dźwigami, będącymi w ruchu,
4) zbieranie przez osoby nieuprawnione pozostałości po przeładunku,
5) łowienie ryb za pomocą wędki,
6) wyławianie w porcie i na redzie węgla i innych zatopionych przedmiotów, bez zezwolenia Kapitanatu Portu,
7) kąpanie się w obrębie portów poza miejscem do tego wyznaczonym,
8) drobne zanieczyszczanie nabrzeży, placów i wód portowych oraz przekopywanie i przegrzebywanie zawartości śmietników,
9) rzucanie do wody lub na nabrzeże i zakopywanie popiołu, szlaki, śmieci, odpadków, gruzu, słomy drzewa, drutu, złomu, padliny,
10) wejście na statek i zejście przed założeniem schodni i pomostu,
11) przyjmowanie i wchodzenie osób postronnych na statek bez zezwolenia kierownika statku, (Uwaga: zakazy wymienione pod pkt. 8 i 9 nie dotyczą armatora, makiera, ajenta, cumownika i ich pracowników),
12) przetaczanie ładunków przez krawężniki, nabrzeża i tory kolejowe,
13) naklejanie afiszów, reklam, ogłoszeń na budynkach, słupach i parkanach bez zezwolenia Gdańskiego Urzędu Morskiego,
14) wytwarzanie przez statki nadmiernej ilości dymu,
15) palenie tytoniu, fajek na rampach, w magazynach i w miejscach zakazanych,

B. Wykroczenia na obszarze morskich portów handlowych II i III klasy, objętych terytorialnym zakresem działania G. U. M. przeciwko przepisom rozporządzenia porządkowego Dyrektora Urzędu Morskiego z dnia 4 maja 1933 r. o przepisach policyjno-portowych dla portów morskich we Władysławowie, Jastarni, Helu i Pucku (Pom. Dz. Woj. Nr 28, poz. 190 przedruk Gd. Dz. Woj. Nr 6 z roku 1946, poz. 69) i rozporządzenia Dyrektora Głównego Urzędu Morskiego z dnia 7 sierpnia 1946 r. w sprawie przepisów porządkowych dla portów morskich w Tolkmicku, Elblągu i Łebie (Gd. Dz. Woj. Nr 6, poz. 68):

1) bezprawne przebywanie na terenie portów,
2) chodzenie po skarpach, trawnikach i przez tereny ogrodzone, gdzie są umieszczone tabliczki ostrzegawcze,
3) łowienie ryb za pomocą wędki w portach bez zezwolenia Kapitanatu Portu,
4) zbieranie przez osoby nieuprawnione pozostałości po przeładunku bez zezwolenia Kapitanatu Portu,
5) uprawianie na terenie portu żebractwa, gry na instrumentach i śpiewu w celach zarobkowych,
6) kąpanie się i chodzenie po porcie w strojach kąpielowych,
7) drobne zanieczyszczenie nabrzeży, placów, wód portowych oraz przekopywanie i przegrzebywanie zawartości śmietników,
8) rzucanie do wody lub na nabrzeża i zakopywanie popiołu, szlaki, śmieci, odpadków, gruzów, słomy, drzewa, drutu, złomu, padliny itd.,
9) wejście na statek i zejście przed założeniem schodni i pomostu,
10) przyjmowanie i wchodzenie osób postronnych na statek bez zezwolenia kierownika statku. (Uwaga: zakazy wymienione pod pkt. 9 i 10 nie dotyczą armatora, maklera, ajenta, cumownika i ich pracowników),
11) przetaczanie ładunku poprzez krawężniki, nabrzeża i tory kolejowe,
12) naklejanie afiszów, plakatów, reklam i ogłoszeń bez zezwolenia Kapitanatu Portu,
13) suszenie sieci bez zezwolenia Kapitanatu Portu,
14) zbieranie przez osoby nieuprawnione pozostałości po przeładunku bez zezwolenia Kapitanatu Portu,
15) puszczanie luzem zwierząt domowych,
16) uprawianie handlu rybami na nabrzeżach, pomostach i falochronach,
17) wyławianie w porcie i na redzie zatopionych przedmiotów bez zezwolenia Kapitanatu Portu.

C. Wykroczenia na obszarze morskich portów handlowych, objętych terytorialnym zakresem działania G. U. M. przeciwko przepisom przeciwpożarowym § 53 rozporządzenia porządkowego Naczelnego Dyrektora G. U. M. z dnia 5 lutego 1949 r. o przepisach bezpieczeństwa przeciwpożarowego morskich portów handlowych (Gd. Dz. Woj. Nr 4, poz. 37):

1) palenie tytoniu, używanie ognia i nieosłoniętego światła (zapałek, świec) w magazynach portowych, na rampach magazynu i w obrębie wszelkiego rodzaju składów, na placach i nabrzeżach z wyłączeniem pomieszczeń biurowych i mieszkalnych,
2) palenie tytoniu w obrębie tych miejsc, gdzie są rozmieszczone tablice z ostrzeżeniem.

D. Wykroczenia na obszarze morza przybrzeżnego i pasa nadbrzeżnego w granicach, objętych terytorialnym zakresem działania G. U. M. przeciwko przepisom rozporządzenia porządkowego Dyrektora Urzędu Morskiego z dnia 14 maja 1936 r. o wynajmowaniu łodzi wiosłowych i żaglowych dla celów sportowych i spacerowych (Pom. Dz. Woj. Nr 15, poz. 201):

1) postój łodzi poza miejscem do tego wyznaczonym,
2) samowolne dobijanie i przystawanie mniejszych jednostek, jak kajaki, łodzie wiosłowe w miejscach niewskazanych,
3) ruch jednostek pływających w miejscach wyznaczonych do kąpania, ogrodzonych za pomocą lin i innych znaków,

4) oddalenie się od brzegu na łodziach wiosłowych dalej niż na 1 km, na żaglowych bezpokładowych dalej niż 2 km,

5) podchodzenie łodziami na bliską odległość do większych statków, falochronów oraz znaków nawigacyjnych i sygnalizacyjnych,

6) używanie łodzi lub kajaków itp. jednostek nierejestrowanych lub nie poddanych rocznej inspekcji,

7) brak na łodziach odpowiednich przyrządów ratunkowych, wyszczególnionych w karcie ewidencyjnej danej jednostki,

8) wynajmowanie łodzi:

a) dzieciom bez opieki dorosłych,

b) osobom nietrzeźwym,

c) podczas większej fali lub silniejszego wiatru,

d) od zmroku do świtu,

e) większej ilości osób, aniżeli wskazana w karcie ewidencyjnej,

E. Wykroczenie na obszarze pasa nadbrzeżnego w granicach, objętych terytorialnym zakresem działania G. U. M. przeciwko przepisom rozporządzenia porządkowego Naczelnego Dyrektora G. U. M. z dnia 7 czerwca 1949 r. o ochronie lasów, wydm i plaży w pasie nadbrzeżnym (Gd. Dz. Woj. Nr 11, poz. 122) uzupełnionego rozporządzeniem porządkowym Dyrektora G. U. M. z dnia 22 stycznia 1951 r.

1) wyrywanie lub łamanie gałęzi, korzeni lub krzewów,

2) nacinanie drzew lub uszkadzanie ich w inny sposób,

3) niszczenie sadzonek i mrowisk,

4) przechodzenie, przejazd lub przeganianie zwierząt gospodarskich albo drobiu poza przejściami oznaczonymi,

5) zwożenie kamieni, gruzu, padliny lub nieczystości,

6) chodzenie, jeżdżenie i przebywanie na wydmach poza oznaczonymi przejściami,

7) wpuszczanie psów bez smyczy i kagańca,

8) zabieranie gałęzi i korzeni, wydobywanie żywicy lub soku brzozowego, obrywanie szyszek i zdzieranie kory,

9) zbieranie chrustu, kory, wiórów, darni, trawy, wrzosu, mchu, ściółki, szyszek, grzybów, jagód, owoców i ziół,

10) pasanie zwierząt gospodarskich i drobiu,

11) wydobywanie piasku, marglu, żwiru, gliny i torfu,

ad 7-10) o ile dokonywane jest bez zezwolenia właściwego Obwodu Ochronnego Wybrzeża G. U. M.,

12) zrywanie, ścinanie, wykaszanie i deptanie trawy lub innych roślin ochronnych,

13) zrywanie mikołajek,

14) kopanie rowów i dołów,

15) zanieczyszczanie i zaśmiecanie wydm i plaży,

16) umieszczanie łodzi, sieci i innego sprzętu rybackiego poza miejscami wskazanymi przez właściwy Obwód Ochronny Wybrzeża G. U. M.,

17) zbieranie i przywłaszczanie przedmiotów, wyrzuconych przez morze na brzeg,

F. Wykroczenia na obszarze morza przybrzeżnego w granicach, objętych terytorialnym zakresem działania G. U. M. przeciwko przepisom rozporządzenia porządkowego Naczelnego Dyrektora G. U. M. z dnia 7 czerwca 1949 r. o bezpieczeństwie osób, korzystających z kąpieli na wodach morskich i Zalewu Wiślanego oraz używających sportowe jednostki pływające (Gd. Dz .Woj. Nr 11, poz. 123):

1) wypływanie poza linię wodną, wytyczoną do kąpieli,

2) kąpanie się w miejscach niewytyczonych poza wodami płytkimi i kąpanie się w miejscach tych przy niespokojnym stanie wody,

3) pływanie kajakami oraz sportowymi łodziami wiosłowymi albo zaopatrzonymi w motor przyczepny :

a) w miejscach wytyczonych do kąpania,

b) przy niespokojnym stanie wody,

c) w odległości większej aniżeli 100 m od linii brzegu,

4) podpływanie do większych statków i znaków nawigacyjnych, oraz do wszelkiego rodzaju stałych urządzeń wodnych, położonych poza miejscem wytyczonym do kąpania, wchodzenie na nie i zeskakiwania do wody,

5) kąpanie się w obrębie wód portowych oraz przy przystaniach i ujściach rzek w ich bezpośredniej bliskości,

6) spożywanie w kąpieliskach i na plaży napojów zawierających więcej niż 4,5% alkoholu z wyjątkiem piwa,

7) przebywanie w kąpieliskach i kąpanie się osób w stanie nietrzeźwości,

8) nieprzebywanie ratowników na wodzie na linii zewnętrznej wzdłuż brzegu, wytyczonej dla kąpiących się,

9) wprowadzanie psów jak i przeganianie zwierząt gospodarskich przez plażę, przylegającą do miejsc, wytyczonych do kąpania,

10) nieumieszczenie wyciągu podanego powyżej rozporządzenia na widocznym dla kąpiących się miejscu,

Załącznik Nr 1
do rozporządzenia Dyr. G.U M.
z dnia 20 stycznia 1951 r.

Gdynia, dnia .... 195..... r

ŚWIADECTWO Nr..............

Wyposażenie przeciwpożarowe

Nazwa statku	Armator	Port macierzysty	Wielkość statku	Przeznaczenie statku	Rodzaj napędu i mocy	Rodzaj żeglugi

Na podstawie rozporządzenia porządkowego Dyrektora Gdańskiiego Urzędu Morskiego z dnia 20. I. 1951 r. o przepisach bezpieczeństwa przeciwpożarowego statków, wyjętych spod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków morskich, Gdański Urząd Morski ustala jako obowiązujące następujące wyposażenie w urządzenia i sprzęt przeciwpożarowy:

L p.	Rodzaj wyposażenia	Ilość	Uwagi
1	Instalacja gaśnicza		wydajność
2	Pompy pożarowe		ilość nasad
3	Rurociąg pożarowo-pokładowy		rozmieszczenie
4	Węże pożarowe		
5	Prądownice		
6	Gaśnice: śniegowe		
	pianowe		
	tetrowe		
7	Hydronetki		
8	Wiadra pożarowe		
9	Skrzynki z piaskiem		
10	Łomy i topory pożarowe		
11	Toporki izolowane		
12	Rękawice azbestowe		
13	Sprzęt przeciwdymowy		
15	Urządzenie specjalne		

Wyżej wymienione wyposażenie winno być stale utrzymywane w stanie gotowości do natychmiastowego użytku i nie może być używane dla celów niepożarowych. Usuwanie przepisanego sprzętu p-poż. ze statku w czasie jego eksploatacji jest zabronione. Świadectwo powyższe winno być okazane na żądanie władz.

Dyrektor Gdańskiego Urzędu Morskiego

26.

ZARZĄDZENIE
PREZYDIUM WOJEW. RADY NAR. W OLSZTYNIE
z 3 lutego 1951 r. (Nr O. Org. 3/38/51)

w przedmiocie załatwiania spraw przez prezydia rad narodowych w wypadkach uprzedniego nie uiszczenia przez petenta przewidzianych opłat.

Praktyka stosowana przez b. Starostwa Powiatowe, Urzędy Gmin miejskich i wiejskich oraz Wydziały b. Urzędu Wojewódzkiego a obecnie przez Prezydia Rad Narodowych idzie w tym kierunku, że podania i wnioski wnoszone do urzędu bez uprzedniego uiszczenia przewidzianej opłaty przez petenta nie są rozpatrywane, co powoduje „odlegiwanie się spraw" nieraz po kilka tygodni a nawet miesięcy. Postępowanie to aczkolwiek zgodne z art. 107 pkt. 1 Rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym sprzeczne jest z duchem czasu i założeniami Polski Ludowej, w myśl których należy petentowi ułatwiać a nie utrudniać załatwianie spraw.

Z tych właśnie względów oraz w celu usprawnienia toku urzędowania po linii pisma okólnego Prezydium Rady Ministrów Biuro Społeczno-Administracyjne Nr SK-3/1-4-676/50 z dnia 2. IX. 1950 r. Prezydium W. R. N. poleca:

1) Sprawy nadsyłane do Prezydiów Rad Narodowych wraz z potrzebnymi załącznikami bez uprzedniego uiszczenia przez petenta przewidzianych opłat winny być załatwiane niezwłocznie i po ich załatwieniu przesłane stronie pocztą za za t. zw. „pobraniem pocztowym" w wysokości odpowiadającej skasowanym znaczkom w wniesionym podaniu czy wydanym akcie.

2) W związku z tym należy zaniechać stosowania art. 107 pkt. 1 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym, na mocy którego urząd ma prawo wzywania strony do wniesienia przewidzianych opłat pod rygorem zaniechania czynności.

3. Dla zrealizowania powyższego Prezydia Rad Narodowych zakupią z pogotowia kasowego odpowiednią ilość znaczków celem uiszczenia koniecznych opłat w zastępstwie strony.

4) W celu kontroli właściwego wykorzystania znaczków wydziały i referaty ogólne winny zaprowadzić kontrolkę ich zużycia z następującymi rubrykami:

L. p. Nr sprawy, nazwisko i imię petenta, zużyta kwota w znaczkach.

Tryb postępowania przy załatwianiu interesantów o których mowa w niniejszym zarządzeniu należy stosować z dniem 1. III. 1951 r.

Za Prezydium R. N. **Z. Brzezicki**, Sekretarz Prezydium

27.

Olsztyn, 8 lutego 1951 r.

PREZYDIUM WOJEW. RADY NAR. W OLSZTYNIE
Nr Fin. 02/90/51

OBWIESZCZNIE

w sprawie podatku obrotowego za rok podatkowy (kalendarzowy) 1950 i podatku dochodowego za rok podatkowy (kalendarzowy) 1950.

Stosownie do przepisów art. 7 ust. 2, 8, 10 ,76, 78 obwieszczenia Ministra Finansów z dnia 30 listopada 1950 r. o ogłoszeniu jednolitego tekstu dekretu z dnia 16 maja 1946 roku o postępowaniu podatkowym (Dz. U.R.P. Nr 56, poz. 506 z 1950 r.) oraz § 28 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 11 stycznia 1951 roku, w sprawie wykonania niektórych przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz U. R. P. Nr 5, poz. 43 z 1951 r.) Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej podaje do publicznej wiadomości, co następuje:

Obowiązek składania zeznań

I. Do składania zeznań podatkowych o osiągniętym w roku podatkowym 1950 dochodzie (poniesionej stracie) obowiązane są następujące grupy podatników:

1) osoby fizyczne (także spadki nieobjęte), które w roku podatkowym 1950 miały obowiązek prowadzenia ksiąg handlowych, ksiąg uproszczonych szczególnego typu lub ksiąg podatkowych,

2) osoby fizyczne (także spadki nieobjęte) nie wymienione pod pkt. 1, jeżeli w roku podatkowym 1950 osiągnęły dochód, przekraczający kwotę wolną od opodatkowania (ponad 3.600 zł w stosunku rocznym),

3) osoby prawne, nie wyłączając osób prawnych wymienionych w art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 o podatku dochodowym (Dz. U.R.P. Nr 49, poz. 450),

4) stowarzyszenia nie posiadające osobowości prawnej.

II. Do składania zeznań podatkowych o obrocie osiągniętym w roku podatkowym 1950 obowiązani są wszyscy podatnicy podatku obrotowego z wyjątkiem opłacającym za wspominany rok podatek obrotowy w formie ryczałtu.

III. Wymienione w ust. I i II grupy podatników mają obowiązek składania zeznań podatkowych o osiągniętych w roku podatkowym 1950 dochodzie (poniesionej stracie) i obrocie właściwemu miejscowo organowi finansowemu pierwszej instancji w terminie:

1) do dnia 30 kwietnia 1951 roku, jeżeli chodzi o osoby prawne i stowarzyszenia nie posiadające osobowości prawnej,

2) do końca miesiąca lutego 1951 r., jeżeli chodzi o osoby fizyczne (także spadki nieobjęte) prowadzące księgi handlowe lub księgi uproszczone szczególnego typu,

3) do dnia 15 stycznia 1951 r., jeżeli chodzi o pozostałych podatników.

Jednocześnie na zasadzie art. 65 ust. 3 pkt. 2 obwieszczenia Ministra Finansów z dnia 30 listopada 1950 roku o ogłoszeniu jednolitego tekstu dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 56, poz. 506 z 1950 r.) przywraca się termin złożenia zeznań rocznych za rok podatkowy 1950 od podatników wymienionych w ust. III pkt. 3 niniejszego obwieszczenia do końca miesiąca lutego 1951 roku.

Zgodnie z art. 78 ust .1 i 2 wyżej wymienionego obwieszczenia Ministra Finansów podatnicy prowadzący księgi handlowe, obowiązani są w składanych zeznaniach podatkowych zaznaczyć fakt prowadzenia ksiąg oraz dołączyć zamknięcia roczne, a osoby prawne — nadto odpis protokółu walnego zgromadzenia (zgromadzenia spólników), zatwierdzającego zamknięcie roczne oraz odpis aktu organu rewizyjnego.

Podatnicy prowadzący księgi podatkowe obowiązani są zaznaczyć fakt prowadzenia ksiąg w swoich zeznaniach podatkowych, a ponadto dołączyć te księgi (wraz z początkowym i końcowym spisem remanentowym w pierwszym roku oraz tylko końcowym w latach następnych) do zeznań w sprawie wymiaru podatku obrotowego; podatnicy, którzy nie podlegają podatkowi obrotowemu, obowiązani są dołączyć prowadzone przez siebie księgi podatkowe do zeznań w sprawie wymiaru podatku dochodowego.

Formularze zeznań jak również załączniki do zeznań w przypadku prowadzenia ksiąg (handlowych, szczególnego typu, podatkowych), wydają właściwe organa finansowe I-szej instancji. Wypełnione formularze wraz z ewentualnymi załącznikami do tych zeznań należy składać bezpośrednio właściwym organom finansowym I-szej instancji lub przesyłać pod adresem tych organów należnie opłaconym listem za pośrednictwem urzędów pocztowych.

Właściwość miejscowa

Właściwość miejscowa organów finansowych ustala się jak następuje:

a) odnośnie podatku obrotowego — w sprawach dotyczących przedsiębiorstwa, jego zakładu lub składu, podług miejsca w którym przedsiębiorstwo lub zakład były prowadzone,

b) w sprawach dotyczących podatku dochodowego osób fizycznych określa się podług miejsca, w którym strona w dniu 31 grudnia 1950 roku podatkowego miała miejsce zamieszkania lub pobytu,

c) właściwość miejscową w sprawach podatku obrotowego przedsiębiorstw sprzedaży towarów ze straganów, budek, samochodów, wozów, wózków i t. p. urządzeń jeżeli sprzedaż odbywa się w różnych dniach, w różnych miejscowościach, określa się według miejsca zamieszkania lub siedziby podatnika; właściwość miejscową w sprawach podatku obrotowego należnego z tytułu sprzedaży towarów ze straganów, budek, samochodów, wozów, wózków i.t.p. urządzeń, jeżeli sprzedaż ta dokonywana jest przez podmioty gospodarki uspołecznionej, określa się według zakładów, którego księgowość obejmuje obroty, wymienionych punktów sprzedaży,

d) za miejsce wykonywania samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego (lekarze, adwokaci, akuszerki i.t.p.) uważa się miejsce zamieszkania osoby, wykonującej zajęcie.

W razie niezłożenia zeznania w terminie, wymiar podatku będzie dokonany na podstawie materiałów, jakimi organ finansowy rozporządza, podatnicy zaś, którzy w przepisanym terminie nie złożą zeznań, ukarani będą karą porządkową do 1.500 zł (art. 142 i 43 dekretu o zmianie niektórych przepisów prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. Nr 12 poz. 116 z 1950 r.)

Kto będąc podatnikiem naraża Skarb Państwa na uszczu-

plenie podatku w postępowaniu podatkowym przez zatajenie danych, mogących mieć wpływ na ustalenie zobowiązania podatkowego lub jego wysokości, jak również przez podanie takich danych niezgodnie z rzeczywistością podlega karze grzywny z art. 131 prawa karnego skarbowego (dekret o zmianie niektórych przepisów prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. Nr 12 poz. 116 z 1950 r.) w wysokości do 150.000 zł

Za Prezydium R. N., **J. Malewski**, Z-ca Przewodniczącego

28.

Olsztyn, 9 lutego 1951 r.

PREZYDIUM WOJEW. RADY NAR. W OLSZTYNIE

Nr Fin. 02/91/51

OBWIESZCZENIE

w sprawie nabywania kart rejestracyjnych przez podatników, którzy nie podlegają podatkowi obrotowemu.

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej podaje do publicznej wiadomości, co następuje:

1) W myśl § 14 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 11 stycznia 1951 r. w sprawie -wykonania niektórych przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 5 poz. 43 z 1951 r.) obowiązek podatkowy w zakresie podatku dochodowego co do wszystkich posiadanych źródeł przychodu obowiązane są zgłaszać corocznie właściwemu organowi finansowemu pierwszej instancji:

a) osoby osiągające przychody z wszelkiego rodzaju dzierżawy,

b) osoby uczestniczące w przedsiębiorstwie w charakterze cichych wspólników,

c) osoby zajmujące się działalnością w zakresie grafiki i plastyki, a więc malarze, rytownicy, litografowie, rzeźbiarze, grawerzy, twórcy dzieł sztuki zdobniczej, stosowanej dla rzemiosł i przemysłu oraz fotograficy, jeżeli są oni zwolnieni od podatku obrotowego lub jeżeli nie podlegają przepisom, o podatku od wynagrodzeń,

d) osoby trudniące się zawodowo udzielaniem lekcji, w szczególności języków obcych i muzyki—z wyjątkiem uczniów i studentów wszelkich szkół—jeżeli nie podlegają przepisom podatku od wynagrodzeń,

e) duchowni, jeżeli ich przychody z tytułu sprawowanych czynności duszpasterskich nie podlegają przepisom podatku od wynagrodzeń.

2) Przy zgłaszaniu obowiązku podatkowego wyżej wymienionych osób opłaty roczne za karty rejestracyjne wynoszą kwotę — 30 zł.

3) Jednocześnie na zasadzie art. 65 ust. 3 pkt. 2 obwieszczenia Ministra Finansów z dnia 30 listopada 1950 r. o ogłoszeniu jednolitego tekstu dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U.R.P. Nr 56 poz. 506 z 1950 r.) przywraca się termin nabycia kart rejestracyjnych na rok 1951 od osób wymienionych w ust. 1 pkt. a—e niniejszego obwieszczenia do końca miesiąca lutego 1951 roku.

Druki deklaracji na nabycie kart rejestracyjnych wydaja Wydziały Finansowe Prezydiów Pow. (Miejskiej) R. N.

Po upływie wymienionego wyżej terminu (do końca lutego 1951 r.) do nabycia kart rejestracyjnych pobierane będą dodatki za zwłokę na zasadzie art. 13 pkt. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 roku o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49 poz. 452 z 1950 r.).

Kto w wyżej wymienionym terminie (do końca lutego 1951) nie wykupi właściwej karty rejestracyjnej podlega karze grzywny w wysokości od 1 do 5 krotnej uszczuplonej kwoty w myśl art. 136 dekretu o zmianie niektórych przepisów prawa karnego skarbowego (Dz. U.R.P. Nr 12 poz. 116 z 1950 r.) o ile czyn nie stanowi występku określonego w art. 131 powyższego prawa.

Za Prezydium R. N. **J. Malewski**, Z-ca Przewodniczącego

Dział nieurzędowy — Ogłoszenia

Zgłoszono celem unieważnienia, zgubienie wzgl. skradzenie następujących dokumentów:

35. Jabkowski Edward, Piecki książ. wojsk. Nr E 0086305 wyd. przez W. K. R. Szczytno

33. Romańska Helena, Rudniki dowód tożsamości konia Nr 2782/2922/45 wyd. przez Starostwo Powiatowe w Szczytnie.

26. Leon Guzowski, Kaziniec dowód tożsamości konia wyd. przez gm. Rozental

17. Jędrzejewski Alojzy, Iława ks. wojsk. Nr 0361041 wyd. przez R. K. U. Mława dowód osob. Nr 75/49 wyd. przez gm. Kołpiny

7 Górski Władysław, Świętajno, książ. wojsk. Nr 0362812, wyd. przez R. K. U. w Mławie, legitymacja Przyjaźni Polsko-Radzieckiej, dowód osobisty.

44. Centrala Odzieżowa w Olsztynie, karta rejestracyjna Nr A-36600 na samochód wyd. przez Urząd Wojewódzki w Olsztynie.



Redakcja i Administracja: Olsztyn, ul. Kopernika 48 — Prez. W. R. N. — Wydz. Ogólny, tel. 14-81

Ceny ogłoszeń: o zagubieniu dokumentów najmniejsze ogłoszenie — 9 zł (wraz z dokumentem dowodowym), ogłoszenie drobne do 100 wyrazów — 0,90 zł za wyraz, ogłoszenie większe — strona 240 zł, ½ strony — 165 zł, ¼ strony — 90 zł, ⅛ strony — 60 zł. Tabelaryczne i cyfrowe o 50% drożej. Prenumerata roczna 45 zł, półroczna 24 zł, kwart. 15 zł. Należność za prenumeratę i ogłoszenia płatna z góry na konto Dziennika Urzędowego Wojew. Rady. Narod. w Olsztynie. Narodowy Bank. Polski Olsztyn Nr B-424-507.

POJEDYŃCZY EGZEMPLARZ 2,40 ZŁ.

ODBIORCA:

O. Z. G. (1.100). Lz. 449. 30. I.—23.II.51 r. Z-2-41505